

met eene uitdrukking van vermoeidheid en zorg. Jan Teller's wijf koesterde de blijde hoop weldra moeder te worden, maar leed tevens onder de gedrukte stemming, zoo eigenaardig aan haar toestand verbonden.

Zij haastte zich der bezoeker een stoel aan te wijzen, en viel met zekere loomheid op een anderen, die het dichtst in hare nabijheid stond.

— „Mejoffrouw Bredero! wil mij ten goede houden, dat ik u liet toeven!” — zei ze zeer beleefd, met zekeren schroom tot de ernstige, indrukwekkende oude vrouw opziend. — „Ik ben hui-den, leider! niet recht wel te passe! Wat was uwe geliefte?”

Moeder Marretje sloeg hare huik weg, en bracht hare beide handen, in donkerbruin zeemleer gehuld, te voorschijn met een gebaar, of ze de jonge vrouw nederig smeeken wilde haar te verontschuldigen.

— „Ik kom uit den naam van mijn zoon Gerbrand, den dichter! Je waart zoo goed, joffrouw Teller! hem en zijne zuster Stijntje altemet bij u op de waardschap te nooden. Je weet, dat hij de muts heeft op uwe zuster Madalena! O, kon ik het maar ter helfte uitstameren, wat hij al winds heeft gebroken, als hij mij dag aan dag van haar vertrok Geen koninksparel, geen keizersjuweel is zoo kostelijk als uwe zuster! Van dezen winter scheen hij de gelukkigste jonkman van Amsterdam”

Elisabeth Teller had met aandacht geluisterd, en viel hier plotseling moeder Marretje in de rede:

. trad zij met een bezwaard gemoed de stoep op . . .